

Sandra Pekić

**čovek
sa
kvakom**

Sezam Book
Zrenjanin, 2022

Šandoru

1.

Ne volim ljude. Nisam baš psihopata, rekao bih. Ne mrzim ih, samo nisam oduševljen njihovim prisustvom... niti me dotiče kad ih nema tu. A trenutno bi mi prijalo njihovo potpuno nepostojanje.

Zauzevši uobičajeno mesto na sredini zglobnog autobusa, Darko Polovina posmatrao je putnike.

Kao i obično, stigao je na stanicu u šest sati i osam minuta. Nije bilo prijatno čekati, iako ovaj februar nije među najhladnijima koje pamti. Ni unutra ovoga puta nije bilo ništa bolje. Vozač je isključio grejanje. Namerno, pomislio je.

Ušao je na druga vrata i jedva se probio do platforme. Kao i skoro svakog dana, ista grupica već je zauzela mesto pored srednjih vrata spremna da izleti na sledećoj stanici i pokuša da pređe u autobus ispred ove crvene tristatrinaestice.

Većina putnika bila mu je poznata – ljudi koji su se, poput Darka, vraćali iz noćnih smena ili bi uskoro počinjali novi radni dan. Bilo je onih koji su koristili svaki trenutak da dremnu, a među njima i nekoliko studenata iz unutrašnjosti, pristiglih nekim noćnojutarnjim prevozom, na putu ka domovima... ili fakultetima.

Ponedeljak.

On nije voleo da zatvara oči među ljudima. Bilo mu je neugodno. Oduvek.

Na sedištu iza vozača, uz prozor, sedeo je stariji muškarac sa smeđom kožnom tašnom u krilu. Darko je uočio da bi čovek, ako bi baš to mesto bilo zauzeto kada bi ušao, strpljivo sačekao da ga uzurpator oslobodi. Dva reda iza njega, čavrljale su dve punije gospođe. Darko je želeo da veruje da su medicinske sestre, a da su ovo retki trenuci bezbrižnosti pre nego što uđu u klanicu Urgentnog centra. A možda i nije imao razumevanja, već je to bio jedini način da izdrži njihovo

cerekanje i podvriskivanje kojim su poput mučiteljskih kapi udarale u mozgovu mrzovoljnih putnika. Posebno u njegov.

Tu je bio i onaj tip u trenerci. Bulji u telefon. Opet će, kao slučajno, dole kod pumpe, pozvati nekoga i napadno ga upitati da li prolazi tuda baš u to vreme... da ga poveze dalje. Nekim danima mu je uspevalo, ali ga je taj neko sve češće – Darko je bio siguran – lagao da je upravo protutnjao daleko... daleko.

Muškarac, kog do tada nije video, takođe je prebiraio po telefonu. Naslonjen na treća vrata, izgledao je kao jedan od onih koji su uobrazili da je šmekerski ometati ulazak i izlazak iz autobusa, dok je pravi razlog njihovog kačenja na vrata najverovatnije – prevoz bez karte. Darko se namrštio. Veliki mangup merka kako da zbriše pre ulaska kontrole. Čak je i nabio debelu vunenu kapu nisko, do trepavica.

Ni prošle sedmice nije bilo gospođe sa izraskom sede kose. Silazila je na Darkovoj stanici. Imala je zloslutni pušački kašalj koji je pokušavala da suzbije iz obzira prema umornim ili pospanim saputnicima. Za trenutak se zabrinuo za njeno zdravlje, kad mu je pogled privuklo dvoje mladih koji su zalutali u jutarnji prevoz verovatno iz noćnog provoda koji se odužio.

Ako sad počnu da se žvalave, moraću da pređem u prvi deo busa... a tako sam se lepo uvalio na harmoniku...

Ubrzo mu je postalo jasno da je reč o skorašnjem poznanstvu koje, i pored neskrivenih naklonosti, još nije doseglo bliskost od koje je zazirao. Osmotrio je mladića – martinke, bele podvrnute farmerice, vijetnamka, alka u levom uhu i obrijana glava... po ovoj hladnoći. Poput njega. Nekada. Devojka je bila stidljiva. Imala je crnu majicu prekrivenu lobanjama koja je virila iz otkopčanog kaputa. Crna heklana kapa sa nitnama. Nemate vi pojma, gotovo mu se omaklo naglas. Okrenuo je glavu ka prednjem delu autobusa razmišljajući da li bi ipak bilo bolje da ode sa platforme. Izgleda da neće morati – spremaju se da izađu.

Autobus se približavao stanici.

Onaj u trenerci pozvao je svog vozača. Izgleda da će ovoga jutra imati sreće. Brzo se stvorio pored vrata, spreman da izleti.

Sa druge strane šipke, na stepenicama, i dalje je stajao švercer bez namere da se pomeri. Darko je izvadio telefon, pogledaće novosti... ako ih ima ovoga jutra.

„Izvinite, možete li da...“

„Odjebi, fufice, da čika...“

Sve se munjevito odigralo.

Kad je Darko podigao glavu ka vratima – švercer je već bio na leđima, a pesnica mu je zakucala glavu na pod.

Dobro je što je bar imao onu debelu kapu.

„Gde ti je respekt... morončino?“ zagrmeo je mladić.

Devojka je pokušavala da namesti rasutu kosu.

„Ima izlaz, majstore“, razlegao se autobusom isti prodorni glas.

Vrata su se ponovo otvorila. Mladić je podigao kapu sa nitnama sa poda, te zgrabio svoju pratilju za mišku. Nestali su uz škripu zatvaranja vrata.

A onda samo na tren... njen pogled. Gotovo dečje divljenje. Tako poznato.

Kao da je nestalo vazduha u autobusu, Darka je oblio znoj. Spustio se na prvo sedište, okrenuto unazad, ka platformi. Primakao se prozoru.

Zabolelo je više nego što bi trebalo posle toliko vremena.

Uz gundanje kako je grad postao opasno mesto, a mladi danas sve više nasilni narkomani, nekoliko putnika pridiglo je švercera pokušavajući da mu povrati poljuljano samopouzdanje. Ostali su na licima imali onaj uznemirujući izraz odobravanja, kao da bi se rado priključili udaranju... iz svojih razloga.

Niko nije obraćao pažnju na Darka. Osim gospođe u crnom koja je sedela nasuprot njega sa druge strane platforme. Neodređeno se smešila. Kao da je nije doticalo ono što se upravo desilo na vratima iza njenih leđa. Samo da mi se ne obrati, ponovio je nekoliko puta u sebi poput mantre.

Naslonio se čelom na hladno staklo. Prijalo mu je.

Dah mu je zamaglio prozor...

Ocrtala su se slova. Dunuo je još jednom. Pa još jednom.

Sada je bio siguran u ono što piše: „POMOZITE MI.“

2.

Darko je podlakticom izbrisao slova sa stakla.

Glupi klinici... Glupe šale.

Protrljao je slepoočnicu. Poruka mu je odvukla pažnju, pa je i fizička nelagoda nestala. Pogledao je preko puta, gospođe u crnom više nije bilo. Začudio se kako je tako brzo izašla. Uspeo je samo da vidi švercera kako pognute glave napušta autobus. Bar nešto lepo ovog jutra.

Još nekoliko stanica do kuće.

Darko se probudio pre alarma. Dvadesetak minuta pre četiri... po podne. Pogledao je kroz prozor. Postoji praznoverje da kada to uradiš odmah po buđenju – zaboravljaš snove. U njegovom slučaju pokazalo se tačnim. Zato je tako i namestio krevet da kada otvori oči ugleda svetlo ili mrak... i zaborav.

Ustao je tromo, činilo mu se da nije ni trenuo. Zevnuo je kratko.

Dobra strana samotnjačkog života jeste i to što možeš da se tuširaš kad hoćeš, prošlo mu je kroz glavu. Izbegavao je da ide pod tuš pre spavanja jer bi mu voda razbila san. Mada, mogao je jutros. Bar da zna zašto je umoran.

O čemu ja razmišljam...

Sutra je Minjin rođendan, samo da ne zaboravi da mu kupi poklon. Nešto sa žabama. Minja voli žabe. Zelene.

Pitaće Filipa za savet. Kasnije. Ako ne zaboravi. Doručak... ručak.

Nije ni stigao do kuhinje kada je neko počeo da udara po vratima. Verovatno laktom. Pet puta kratko... nervozno.

„Ja o vuku...“

„Daj, popravi više ovo zvonce, lutka.“ Filip Duvnjak uleteo je u stan unoseći sa sobom miris roštilja. „Kao da živiš u pećini.“ Osvrnuo se oko sebe gledajući gde da spusti kese. „U jednoj urednoj i iritantno čistoj pećini.“ Nasmejao se svojoj opasci i sručio na trosed. Sve sa kesama.

Darko je pozeleo da ga odalami po glavi, onako kako se udaraju najbolji prijatelji. Danas pak nije imao snage ni da odmahne, pa se zaputio ka kuhinji da pristavi kafu.

„Meni nes sa mlekom i medom...“ dobacio je Filip isprativši ga pogledom.

„Nema.“

„Šta nema? Nes? Mleko?“

„Ni med.“

„Care mraka, ti si u rasulu... ovako više ne ide. Daj tanjire, doneo sam pljeske od Nišlije. Život ti je skroz... Ima klope i za noćas. Batica misli na tebe.“

Filip je vadio zapakovanu hranu, spuštao je na sto i odmotavao papir ne bi li po broju priloga odredio koju je porciju uzeo za sebe – on je uvek dodavao sve ponuđeno, a besplatno, dok se Darko držao ljutenice.

Kad bi samo prestao da pričaš...

Darko se dogegao i pružio mu tanjire. Navikao je da po buđenju uživa u bar pola sata tišine, ali njegov drug nije verovao da postoje oni koji imaju potrebu da sređuju misli. Posebno ne ljudi poput Darka. Previše on razmišlja za nekoga kome se život ionako svodi na kuću i posao, govorio je Filip.

Darko se vratio da zakuva kafu. Potom se pridružio prijatelju. Prebrzo.

Filip je sedeo na ivici troseda i lupkao nogom. Ništa manje nervozno kidao je pljeskavicu i posle dva-tri zalogaja, gutao kao da mu život od toga zavisi. Usledio bi sledeći napad na hranu. Darko mu je netremice posmatrao vrat.

Ovaj će se danas konačno ugušiti... i to u mojoj kući. Ponedeljak je baksuzan. Ponedeljak...

„Ima li nešto od one priče?“ setio se da upita Filipa za poslovni razgovor koji je bio zakazan za podne.

„Za film? Ma, ništa, kraljino... izradili me. A glupača je rekla da će njena ekipa da pogura.“

„Mislim da nije baš tako rekla...“ pokušao je da objasni Darko.

„Jeste“, odbrusio mu je, pa ugurao poslednje parče u usta.

„I nije glupača.“

„Jeste“, dodao je Filip žvaćući nesnosno bučno.

Bar ga žvaće...

„Voziću te u Institut večeras“, rekao mu je Filip pošto je progutao zalogaj.

„Trebalo ti gajba...“

„Znaš me, legendo.“ Pridigao se, zagrlio i poljubio druga u vrh čela masnim usnama sa ostatkom urnebes-sosa u levom uglu. Darko je protrljao slepoočnicu. Tuširanje mu ne gine. I pranje kose.

„Kako da izbacim Minju napolje po ovakvoj hladnoći?“ nastavio je Filip. „Samo mi fali da usred radnje pomislim – šta ako naleti na neku budaletinu? A i rođendan mu je sutra...“

„Samo pokupi sve kad odeš...“

„Kad smo ti ostavili u neredu?“

„Bez suvišnih detalja.“

Darko je raširio kuhinjsku krpu preko kolena, pa stavio tanjir. Baš kad se spremio da zagriže, Filip mu je spustio ruku na rame. Vratio je pljeskavicu na tanjir i okrenuo se ka prijatelju.

„Šta je sada?“

„Računao sam na tu kintu, Dare care... bila bi odlična para za tako kratko pojavljivanje.“

Darku je bilo jasno šta sledi.

„Hteo sam da ti vratim dug... stvarno. Bar deo.“

„Nema duga. OK?... OK. Mogu li sada da jedem?“

Filip ga je potapšao po ramenu, pa se zadovoljno zavalio.

„Možeš li ranije na posao... oko petice?“

„Sada?“ Darko opet nije stigao da zagriže.

„Ne sada, magu. Nije tolika frka. Čim brzo pojedеш... i obučeš se.“

Darko nije mogao protiv tog pogleda. I blentavog osmeha.

3.

Ovo je bila jedna od onih smena kada bi Darko Polovina najradije jednostavno otišao... daleko. Čak i od ovih naznaka civilizacije. Melanholija je uzela maha. Kao i uvek kada nije bio ispavan.

Loše misli teraju se još gorim slikama, jednom ga je posavetovao Filip. On se te svoje retke mudrosti uglavnom nije sećao, kao ni brojnijih gluposti, ali zato je Darko pamtio i više nego što je želeo. Do zore je odgledao danskog „Noćnog čuvara“.

Dobar film... ali opet isto – ljudi su mnogo glupi... E, moj kolega, ne može te niko tako zajebati kao što ti možeš samog sebe.

Kazaljke na zidnom satu pokazivale su nekoliko minuta do pet. Predstojao mu je poslednji obilazak pre kraja radnog vremena. Malo ga je umirila pomisao da će sledeća dva dana biti slobodan.

Nogu pred nogu, prošetao je dugačkim, a uskim hodnicima prizemlja, a zatim prvog sprata. Noć je bila uobičajeno mirna i mogao bi sebi da dozvoli taj luksuz da ne zagleda svaki kutak, niti da se spušta u podrumske prostorije. Mogao bi, da je drugačiji... ali nije.

Na kraju obilaska proverio je da li je u dnu podrmskog hodnika zaključan pomoćni izlaz – veliki prozor. Potom je bacio pogled ka velikim magacinima, ali pošto se pre dva sata već uverio da je tamo sve u redu, odlučio je da se vrati.

Na tu njegovu izlišnu predanost poslu kolege bi se smeškale, posebno zato što niko nije mogao da ih proverava. Nadzorne kamere nisu radile. Osim onih na ulazu i kod toaleta. Kako su pričali, kvarile su se jedna za drugom u gotovo istim vremenskim razmacima – na svakih trideset devet dana. Protrljao je slepoočnicu. To ga je podsetilo da se približava četrdesetom rođendanu... onom za koji mu najbolja drugarica tvrdi da život menja nabolje... ili nagore. Vratio je misli na pokvarene kamere. Direktor im

je naložio da to ostane u strogoj tajnosti od drugih zaposlenih mada je Darko znao da na ovakvom mestu takve tajne skoro iste sekunde dobiju oznaku javne. Za popravku sigurnosnog sistema ili uvođenje novog nije bilo para... kao ni za popravljavanje toaleta na spratu. Ali zato je bilo novca za nepotrebno uređenje prijavnice – krečenje zidova u boju zrele kajsije i farbanje drvenarije u čudnu nijansu zelene... sa srebrnim detaljima.

Samo nam još fali žuta uniforma, pa možemo u cirkus. Neki dizajner im prodao priču kako ovi iz dnevne treba da izgledaju prijateljski... posetiocima... Kojim posetiocima, pobogu?

Pošto se presvukao, popunio je izveštaj o dežurstvu. Potom je upisao prostu rečenicu – stanje redovno. Kada je, pre skoro osam godina, dobio ovaj posao, prvo što su ga naučili bilo je da što češće koristi te dve reči. Nema glava da te boli – govorio mu je stariji kolega kog je trebalo da zameni – samo nemoj preterano da čačkaš. U stvari, nemoj da čačkaš uopšte, ne tiče te se. Ako vidiš da negde kaplje, a Institut neće odneti poplava, objasnio je Darku, pusti neka se oni ujutro time bakću. Nije se kod tebe desilo.

Nije se kod tebe desilo...

Osetio je nekakvu jezu po vratu. Mora da se naspava.

Jedva je dočekaao Kamenog. Matori je ponovo zakasnio nekoliko minuta. Darko je izjurio gotovo bez pozdrava ne bi li stigao tristatrinaesticu.

Samo da je onaj mamlaz izišao iz stana...

Vozač ga je, na Darkovo iznenađenje, sačekao da dotrči. Do poslednjeg trenutka nije bio siguran da mu baksuz pred nosom neće zatvoriti vrata. Istina je da ljudi umeju da iznenade, lošim, ali i dobrim...

Ali opet nije uključio grejanje...

Ledeni vazduh zaparao mu je pluća još dok je trčao. Samo da ne navuče neku upalu. Pokušao je da iskašlje tu hladnoću, gotovo zagrcnuvši se. Sa sedišta smeštenog visoko na prednjem

levom točku trgnuo se namršteni pijanac, odmerio Darka, pa se vratio dremkanju.

Alo, samo kašljem. A ne smetaju ti ove vesele sestre urgentne iza tebe... licemeru.

Darko se provukao do platforme.

Bila je veća gužva nego obično. Ljudi su stajali iako je bilo još praznih mesta. Pored standardne ekipe bilo je prilično novih lica; onaj sa tašnom na svom je mestu; tu je tip u trenerci; učinilo mu se da pozadi vidi onu u crnom; ali ni ovoga jutra nema gospođe sa izraskom.

Darko se ponovo zakašljao. Pijanac se okrenuo ka njemu i ljutito ga odmerio.

Definitivno misli da sam jektičav i da ću ga namerno zaraziti... da umremo zajedno. Sad bih mu dunuo u facu... da sam Fića... ali nisam. Srećom... po obojicu.

Pogled mu je pao na sedište pored prozora na kojem je sedeo prethodnog jutra. Bilo je prazno, a ono pored njega zauzela je neka klinka sa velikim slušalicama na ušima. Muzika je bila dovoljno glasna, te je Darko zaključio da nemaju isti ukus.

Odlučio je da ipak sedne na to mesto. Bilo je previše ljudi oko njega na platformi.

Minja... žaba... danas. Zamoliću Bubicu da mi nađe nešto žabasto. Ona sigurno već zna šta će mu pokloniti, pa neka mi da neku ideju... Bubica... pametnica.

Pogledao je kroz prozor. Napolju je i dalje bilo mračno iako je ulična rasveta još gorela.

Čari predgrađa... Srećom, svetla centra nisu daleko.

Palo mu je na um da bi mogao i on da napiše neku glupu poruku na prozoru. Da uplaši te balavce ako ponovo pokušaju nešto slično... ili nekoga drugog ko sedne tu. Možda i nije dobra ideja.

Dunuo je u staklo.

„POMOZITE MI“, pisalo je ponovo na istom mestu.

Osvrnuo se oko sebe. Obuzeti svojim mislima, putnici nisu obraćali pažnju na njega. Ni na koga, u stvari.

Zamagljenost je iščezla sa stakla, a sa njom i slova. Njegov topli dah ponovo ih je oživeo.

4.

Iako se mozak dugo opirao, telo i duša i ovoga puta su pobedili.

Probudio se naizgled odmoran. Piljio je u prozorsko staklo pokušavajući da pogodi koliko je sati. Napolju je bilo još prilično svetlo iako se sunce skrivalo iza oblaka... Sigurno je oko tri. Odlučio je da nastavi da leži još malo, pogleda prikovanog za prozor.

Činilo mu se da je proteklo duže nego što stvarno jeste. Okrenuo se ka ekranu mobilnog i zadovoljno utvrdio da je približno pogodilo vreme. Bolje bi bilo da ustane i pokuša da malo iskoristi ovaj dan.

Polako se podigao iz postelje i tada osetio zatezanje mišića kod leve lopatice. Pokušao je da dohvati bolno mesto ne bi li ga malo izmasirao, ali se tom prilikom nezgodno pomerio – i grč je uhvatio zadnji deo leve butine.

Sahranite mi srce kraj ranjenog kolena... Doduše, bio bih Bik Koji Sedi na umoru od ukočenosti... i hladnoće iz busa.

Držao se za zid pored kreveta dok bol u nozi nije popustio.

Otišao je da spremi kafu. Sve je bilo čisto, na mestu. Kada je otvorio ormarić, pored teglice s običnom kafom bile su još dve – nes i med.

Kad pre? Opaaa. Kad smo već kod Indijanaca – našeg Ludog Konja ova kaubojka... kasterirala... Mislio sam da će mi biti smešno... a nije... Uopšte.

Vratio se u dnevni boravak i polako spustio na trosed. Možda će leđa popustiti kad se ugrije. Uključio je televizor.

Dok se odmarao, Darko bi izabrao program na jeziku koji uopšte ne razume. Neki brbljivi stranci, najčešće Mađari, stvarali su mu utisak da ima društvo, a istovremeno ublažavali neprijatne

zvukove iz komšiluka – posebno lupanje lopticom iz gornjeg stana. A nije zamarao sadržajem već preopterećen mozak.

Nisu mu dirali kanale. Zamislio se na tren, pa osmotrio prvo jednu, pa drugu stranu troseda.

Sve izgleda kako treba, opusti se...

Dohvatio je mobilni telefon koji je spustio na stočić. Poslao je poruku Ljubici da računa na njenu pomoć oko kupovine poklona za Minju.

Filipu će, kao i svake godine, odneti nešto glupo i nepotrebno... kao što i ovaj njemu radi. Pre neki dan setio se prastarog tetkinog poklona koji i dalje čami u originalnom pakovanju ispod kreveta. Moraće samo da obriše prašinu sa njega.

Koji ću đavo da idem na tu žurku? Tako nebitni ljudi večeras... u velikim količinama. Jedino mi preostaje da stvarno umrem. Mada... Fića se ne bi libio da pošalje... osobe... da me na samrti odnesu tamo.

Namrštio se na tu pomisao. Što manje dodira sa svetom, manje i opasnosti da se zarazi ljudskim osobinama.

U mislima mu se niotkuda pojavila slika prozora i poruke. Glupa šala.

A šta ako je neko stvarno u opasnosti?

Prekinula ga je zvonjava telefona – Ljubica mu javlja da se nacрта u tržnom centru za jedan sat.

„Ej, ja malo poranila. Organizacija mi nešto ne ide.“ Prišla mu je i, između dve rečenice, poljubila ga ovlaš u obraz. „Onaj smutljivi Maki opet je pobrljavio. Bože dragi, baš mi pravi haos od života. Ali neka, sačekaće Ljubica još četiri dana... Da nisi poslao poruku da idemo po Minjin poklon... Ne pitaj, Dare, ne znam gde sam... kao da Buba mora sve.“

Preglasno priča... I potpuno nepotrebno... Ali sâm sam tražio.

Nisu imali poklon za Minju, ali zato je Ljubica pokupovala i ono što joj je bilo potrebno i ono što nije. Darku se činilo da su za sve ove godine, koliko je družina na okupu, otkrili sve žabasto što je ikada napravljeno na celoj planeti. Već više od

dva sata vrzmali su se po tržnom centru pokušavajući da nađu neku stvar sa likom žabe koju Minja još nema ili bar nešto makar nalik na zelenog vodozemca.

„Mislim da je sve ovo besmisleno...“ uzdahnua je Darko.

„Ne brini, naći ćemo. Uvek nađemo nešto. Ja sam se oslonila na Jupijev optimizam, a on bi rekao da je danas najbolje...“

„Bubi, hajde da uzmemo one glupe igračkice kod Kineza...“ Darko je rešio da preduzme nešto dok još ima trunku strpljenja. „Neka ima duplikate... neće se buniti. Mislim da se Minja ne buni.“

„Filipu sam kupila novčanik, a Minji da uvalim tri plastičkanera?“ Prostretila je prijatelja ljutitim pogledom. „Da li ti to ozbiljno?“

Darko je protrljao desnu slepoočnicu.

„A čime ćeš ti da uveseliš Fićka večeras?“ Pogledala ga je u iščekivanju. Darko je bilo jasno da je htela da proceni ko će od njih dvoje doneti vredniji dar, kao da je to ikakvo merilo bliskosti. Ali Ljubici je uvek bilo bitno da pokaže da je njoj više stalo.

„Misliš na ludog blizanca?“

„Nemoj tako... znaš da...“ blago joj je zadrhtao glas.

„To je šala... ostaje među nama.“ Darko se ujeo za jezik.

Prekor u njenim očima nije nestao.

„Mislio sam da mu dam pufnasti jastuk u obliku kućeneta... sa isplaženim jezikom od crvenog somota.“

„Bože dragi, pa šta će mu to?“ Zakikotala se.

„Bubi, mislim da za poremećene i nije ozbiljan poklon...“

„Dare, dogovorili smo se da tako ne pričamo.“ Uozbiljila se i krenula ka sledećoj prodavnici. „Moramo naći nešto prikladnije... ne možeš sa tim na rođendan.“

Šta te briga za Filipov poklon? On tebe zove glupačom...

„Pomozite mi“, čulo se tiho iza njihovih leđa.

Darko se lecnua. Okrenuo se prema uskoj novinarnici u kojoj su se prodavale i grickalice i piće. Ugledao je devojčicu sa smeđim uvojcima kako pokušava da dohvati čips sa gornje

police. Ljudi su je obilazili ne obraćajući pažnju na njenu molbu. Darko je još nemo stajao kada je jedna žena konačno pomogla malenoj da dohvati kesicu.

Gde su joj roditelji... brat?

Devojčicine reči uznemirile su ga jače nego što bi to bilo svega dva dana ranije.

„Svi gledaju svoja posla“, rekla je Ljubica primetivši da Darko i dalje zuri u rafove. „Neće da se mešaju u ono što ne razumeju ili ih se ne tiče.“

„Mislim da nema više saosećanja u ovom bednom svetu...“ Darko se naizgled nadovezao, mada su mu misli odavno odlutale.

„Kao da je sve postalo igra, bez iskrenosti“, pokušala je da ga prati.

„Da... Ma, životinje imaju više duše...“ nastavio je više za sebe.

„Dare, to ti uopšte nije loša ideja. Kupićemo mu pravu pravcatu žabu.“ Nabacila je zadovoljan osmeh i ubrzala korak.

5.

Darko je piljio u teglu.

Bila je više od polovine napunjena vodom, a po površini plutalo je nešto nalik na ostrvce. Poklopac boje zlata bio je izbušen na nekoliko mesta radi protoka vazduha. Tek na dnu tegle, beličasta, gotovo prozirna, smestila se žabica.

Jadno... Ovo je tako jadno. Čak i za mene.

Postavio je teglu pored sudopere. Jeo je s nogu, ne sklanjajući pogled sa nje. Pilav mu nije uspeo, što se do sada nikada nije dogodilo. Pirinač se nije dobro skuvao. Ipak ga je trpao u usta, samo zato što mora.

Na proslavama uvek ostanem gladan... a nekad i žedan.

Posle sedmog zalogaja – a brojao ih je, kao i uvek kad mu nešto nije prijalo – odlučio je da je dovoljno pojeo. Uzeo je teglu i kesu sa Filipovim poklonom, pa usput dohvatio jaknu i ključeve i izašao iz stana.

Naleteo je na Ljubicu ispred zgrade u kojoj su stanovali Duvnjakovi. Otkopčao je jaknu da izvadi poklon zaštićen od hladnoće.

„Nemoj mi reći da se nisi presvukao...“ kazala je dok su se peli do prvog sprata.

„Kao da je bitno...“

„Šta ću ja s tobom, Dare? Moram da pogledam zašto te Saturn toliko muči...“ Zavrtela je glavom.

Darku je bilo jasno da Filip pravi rođendansku žurku u stanu samo zato što nema novca za nešto svečanije. Tek se pred vratima setio da je možda trebalo da donese neko piće... ili iće. Ili i jedno i drugo. Toliko novca mu je već dao poslednjih nekoliko meseci da ne bi trebalo da mu bude krivo što je došao praznih ruku. Glupi pokloni se ne računaju.